

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Perényi és Bán Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek dr. Hetényi Géza ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen szállítmányozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. február 27. napján kelt 6.G.40.911/2005/29. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.056/2005/4. számú hatályon kívül helyező végzése alapján megismételt eljárásban hozott elsőfokú bíróság ítéletében, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás az alábbi.

2002. szeptember 27-i az a felperesi árajánlat, amelyben Linz-Budapest között 750,-EUR / gépjármű ár meghatározással öt gépjármű biztosítását vállalta, 2002. október 3-i és 4-i napokra azzal, hogy vámkezelés fuvardíjon felül kerül a számlába.

Az okiraton R. M. , az alperesi társaság tagjának aláírása szerepel, „rendben elfogadva” szöveg mellett.

2002. szeptember 30-i az alperesi társaság és K. I. vállalkozó között kötött szerződés, ami 2002. október 2-i és 3-i dátummal, négy fő részvételével 17 db gép Ausztriába történő szakszerű emelésére és mozgatására vonatkozott azzal, hogy az az E. cég telephelyén végzendő el.

2002. október 1-jén rendelt meg az alperes a felperesnél 2 x 2 járművet azok rendszámának közlésével azzal, hogy 2002. október 2-án délután 1 órakor, 2002. október 3-án délelőtt 10 órakor kell a felrakást Ausztriában teljesíteni. A fuvardíj 750,-EUR-os árban volt meghatározva. Rögzítésre került, hogy állásidő pótdíjat csak igazolt tartózkodási igazolással fogadnak el, továbbá, hogy késedelmes kiállítás esetén a felmerülő költséget továbbterhelik.

2002. október 2-i az a fax, amellyel a felperes „visszaigazolta” négy kamion forgalmi rendszámát, rakodási idejét, az első felrakásra október 2-án du. 1 órakor, a másodikra október 3-án 10 órakor, a harmadik és negyedik gépjárműre október 4-én du. 1 óráig vállalkozott. Rögzítésre került, hogy az ötödik gépkocsit visszamondták. Kérték a lerakáshoz daru biztosítását az alperestől október 3-ára, október 4-re és október 5-re azzal, hogy a kamionok menetideje 24 óra.

2002. október 3-án Schwertbergben 17.000 kilónyi gép szállítására vonatkozó CMR-t állítottak ki; 2002. október 4-én kezelte a vámhivatal az árut; a perben nem szereplő cég 800,-EUR fuvardíjat számított fel.

2002. október 4-én indult Ensből az ... forgalmi rendszámú jármű, ugyanezen a napon Schwertbergből az ...forgalmi rendszámú jármű K. V. fuvaros által kiállítva.

Az alperes tartózkodási igazolása szerint a járművek 2002. október 5-én reggel 8 órakor jelentkeztek Budapesten és október 7-én 10 órakor bocsáttattak el.

2002. október 7-én az alperes és az általa igénybevett vállalkozó közötti szerződést módosították további egy nap munkavégzéssel, a módosítás indokolása szerint a tehergépkocsik késése miatt volt erre szükség; 145.000,- Ft díjazás ellenében.

2002. október 7-i K. I. géptelepítés címén kiállított összesen 498.400,-Ft-ról szóló számlája.

2002. október 8-án 10,20-kor került sor az ... forgalmi rendszámú és 10.27-kor az ... forgalmi rendszámú jármű által szállított vámáru vámon való átengedésére.

2002. október 8-án közölte a felperes az alperessel e gépjárművek lerakására vonatkozóan, hogy azokat 5-én kellett volna lerakni, de csak október 7-én késő délután rakták le, járművenként a fuvaros két nap kocsiálláspénzt számolt fel 153,-EUR/nap összegben. Erre vonatkozó számlájukat megküldték.

2002. október 9-én közölte az alperes a felperessel, hogy a megállapodás szerint október 3-án és 4-én öt autónak kellett volna kiállnia, ennek megfelelően szervezte az alperes a gépek szétszedését, felrakását. Ezzel szemben 2-án egy kocsi érkezett, telefoni tájékoztatást követően, összesen négy kocsit küldtek. A többletkiadások csökkentése érdekében rendelt meg alperes egy kinti cégtől plusz gépjárművet, amely 900,- EUR-ért hozta el a gépeket, a többletköltséget a felperesre hárítják; továbbá hat főnek egy nap plusz ausztriai tartózkodás címén felmerülő költségét is a felperesre hárítják, kérték, hogy csökkentse az általuk megjelölt összesen 1098,-EUR összeggel a számlát.

A felperes 2002. október 11-én közölte az alperessel, hogy a szeptember 27-i árajánlat alapján öt jármű kiállítására október 3-ra, október 4-re vállalkozott, amit az alperes visszaigazolt. Ehhez képest az alperes kérésére állították ki az első kocsit már szerdán 1 órára, a három gép felrakását csak másnap délelőttre tudta befejezni az alperes. Október 2-i írásbeli visszaigazolásukra hivatkozva rögzítette, hogy szóbeli egyeztetést követően az ötödik kocsit az alperes lemondása folytán nem állította ki; egyeztetés nélkül rendelte meg az alperes a kinti gépkocsit. Végül közölte, hogy a felperes arról tájékoztatta, hogy szombaton is lerakják a kocsikat, de ez nem történt meg, csak két nap múlva, daru érkezésének hiányában, az állásdíjat jogosan számítják fel.

2002. október 30-án az alperes a felperes 365.896,- Ft-os két fuvardíj számlájából 40.623,- Ft-ot egyenlített ki.

A felperes a keresetében a meg nem fizetett fuvar- és állásdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes vitatta az állásdíj jogosságát, továbbá 296.624,- Ft-ig beszámítási kifogással élt, az általa rendelt fuvar eszköz és rakodási többletköltségre tekintettel.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban továbbfolytatott a bizonyítási eljárásban tanúként hallgatta meg: a felperesi ügyvezetőt, az alperes részéről a felperesi ügyvezetővel kapcsolatot tartó R. M. tagot; K. M. fuvarost, K. I. vállalkozót.

A megelőző és a megismételt eljárásban becsatolt okirati bizonyítékokat és tanúmeghallgatásokat értékelve az elsőfokú bíróság a 2007. február 27. napján kelt 6.G.40.911/2005/29. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 474.559,- Ft tőkét, annak 2002. november 6. napjától járó törvényes kamatát és 89.354,- Ft perköltséget, egyebekben a felperes keresetét és az alperes beszámítási kifogását elutasította.

Határozata indokolásában hivatkozott a Ptk. 514. § (1) bekezdésében rögzített szállítmányozói kötelezettségre, továbbá a Ptk. 205. § (1) bekezdése szerinti előszerződésre vonatkozó rendelkezésekre és megállapította, hogy a Ptk. 208. § (1) bekezdése szerinti előszerződés jött létre a felek között 2002. szeptember 27-én, amelyben öt jármű alperes részére történő rendelkezésre bocsátásáról állapodtak meg, járművenként 750,-EUR-ós áron azzal, hogy előreláthatólag azokat október 3-án és 4-én kell biztosítani.

A peres felek később, egyeztetést követően kívántak az elsőfokú bíróság álláspontja szerint egymással megállapodni. Az előszerződési elemeket tartalmazó keretmegállapodás arra is figyelemmel jött létre, hogy az alperes számára fontos volt az egyes járművek pontos kiállása.

Az előszerződésnek való minősítést erősíti meg, hogy az alperes 2002. október 1-jén egy járművet október 2-ra rendelt meg, ezt a felperes teljesítette is. Ezt igazolja az is, hogy az ajánlatban szereplő időpontban valóban csak hozzávetőleges jelleggel állapodtak meg.

Az időpont meghatározása a feleket önállóan nem illette meg az eljárás adatai alapján, egymással kellett a jövőben megállapodni a gépjárművek pontos rendelkezésre bocsátásáról.

Október 1-jén az alperes a rendelkezésére álló öt járműből kettőt, pontos időpont megjelöléssel igénybe vett, ezt a felperes jóváhagyta, a végleges szerződés létrejött köztük, ennek teljesítése körében nem volt vita a felek között.

A bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a további járművekre vonatkozó, a teljesítési idő vonatkozásában előszerződési elemeket tartalmazó megállapodás alapján milyen szerződés jött létre a felek között, illetve szerződés-szegés esetén okozott-e kárt a felperes az alperesnek.

K. vállalkozó tanúvallomása alapján a harmadik munkanapot követően csak egy dolgozó aludt Ausztriában a rakodóbrigádból, a másik három személy nem jelenthetett költséget az alperes számára.

2002. október 2-án a felperes október 4-re szólóan járműveket rendelt meg a K. Kft.-től, mint fuvarozótól, egyiket délután egy órai kiállással. Ebből arra következtetett az elsőfokú bíróság, hogy a felek ezen a napon állapodtak meg a szeptember 27-i szerződés szerinti járművek kiállításának pontos idejéről, vagyis arról, hogy október 2-án az előszerződés alapján lekötött öt járműből négyre vonatkozóan kötöttek végleges szerződést.

Az alperes 2002. október 3-án, csütörtökön rendelte meg a S. cégtől a neki szükséges ötödik járművet. Ebből következik, hogy az alperes ekkor már tisztában volt azzal, hogy a felperestől, az előszerződéstől eltérően csak négy járművet fog igénybe venni. Ezt erősíti meg a felperesi október 2-i fax tartalmát azt, hogy a felek között szóbeli megállapodás alapján csak négy jármű igénybevételére kötöttek szerződést. A bíróság utalt arra, hogy a felperes nem tudott nyilvánvalóan arról, hogy az alperes székhelyén a faxot csak utólag olvassák el.

Okirati bizonyítékként fogadta el az elsőfokú bíróság a 2002. október 2-i faxot, mint a felek között létrejött szóbeli megállapodás megerősítését. Ebből következően az egyes járművek pontos kiállítását nem meghatározva jogszerűen ajánlhatta az ötödik járművet október 4-én délutánra vagy október 5-re is a felperes. Ezt a kocsit a felperes által felajánlott időpontra az alperes nem fogadta el, ezt erősíti az október 11-i levél tartalma is, amit akkor a felperes tudomásul vett.

Az egyes járművek vonatkozásában a pontos teljesítési időpontban a szerződés tényének a bizonyítása az alperest terhelte, ennek hiányában a szerződés létrejötte, megszegése nem állapítható meg a felperes terhére.

Az alperes nem bizonyította azt, hogy a felperes megtagadta az ötödik járműre vonatkozó végleges szerződés megkötését.

Az alperes által becsatolt S. CMR és a vámáru nyilatkozat szerint ennek a járműnek a felrakodására 3-án került sor, lerakodására 4-én pénteken, a vámáru-nyilatkozat 12.15-i befogadást tanúsít.

Az utolsó két jármű kapcsán R. M: előadását figyelembe véve a harmadik és negyedik kocsi pénteken délután 2-kor indult el Magyarországra. A kinti felrakóhelyre a S. jármű pénteki egy órás érkezését követő 10-15 perc múlva érkezett a harmadik felperesi kocsi, azt 3 és 5 óra között rakták meg, ahová a negyedik felperesi jármű fél négy körül érkezett meg, amit a rakodóknak 18.30 és 19 óra körüli időre sikerült megrakniuk. K. tanú vallomása szerint október 4-én

pénteken érkezett egy osztrák kamion, 2 után, de nem tudta, hogy azt hányadiknak rakták meg.

Az okirati bizonyítékokra is figyelemmel is megállapította a bíróság, hogy a felperes által kiállított harmadik és negyedik jármű 2002. október 4-én pénteken fél 2, illetve fél 4 között érkezett meg a rendeltetési helyre. A K. fuvarozónak adott megrendelés szerint a két járműnek október 4-én 13 óráig kellett a felrakóra érkeznie.

A felperes 2002. október 2-ra keltezett, alpereshez címzett visszaigazolásában az szerepel, hogy 2002. október 4-én felrakandó két járműnek 1 óráig kell a felrakás helyére érkeznie. Az alperesi szerződést kötő R. tanú vallomásából kitűnik, hogy egy jármű megrakásra kb. két órát vett igénybe. Mindezek alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes egy járművet a megállapodott délután egy órás időponthoz képest késedelmesen állított ki. Ez a jármű 3 óra és ½ 4 óra között érkezett meg a helyszínre. Mivel a S. járműt rakodták 1-től és ennek a járműnek a felrakása két órát vett igénybe, a kiállási késedelemből értékelhetően késedelem nem származhatott az alperesre nézve, mert fél négy óra előtt a jármű megrakásához nem kezdhettek hozzá. Így hiányzik az okozati összefüggés az alperes beszámítási kifogásával érvényesített kárigény és a felperesi magatartás között.

Az alperes nem bizonyította, hogy a felperesnél az ötödik kocsi pontos időponttal meg kívánta volna rendelni. Megállapította ugyanakkor, hogy már október 3-án kiállította a S-sel az ötödik járművet, holott az előszerződés alapján 3-a és 4-e előre látható időpontra kellett öt járműt kiállítani. Mindezek alapján e fuvar többletköltség sem terhelhető a felperesre.

A rendelkezésre álló rakodási szerződés október 2-ra és 3-ra szól, ugyanakkor erre az időpontra a felperes az alperessel nem állapodott meg öt kocsi rendelkezésre bocsátásában. Nem állapítható meg az okozati összefüggés az alperesnél felmerült plusz rakodási költség és a felperes esetleges késedelmes kiállítása miatt. A késedelem azért merült fel, mert nem gondoskodott öt jármű megrakásának a lehetőségéről az eredetileg rögzített 2-a és 3-i időpontban; K. vallomása szerint a négy fő rakodóból egyébként csak egy fő aludt ott a helyszínen az alperes szolgáltatását igénybe véve pénteken. Erre tekintettel a beszámítási kifogást teljes egészében elutasította az elsőfokú bíróság.

Az állásdíjjal összefüggésben azt állapította meg, hogy az alperes október 4-én délutánra rendelt két járművet és tisztában volt azzal a korábbi járművek tapasztalatai alapján, hogy a menetidő 24 óra, így október 5-én kell vámkezeltetni az árut, nem várhatta 4-re a vámolás lebonyolítását a székhelyén. Így nem állapítható meg a felperesi késedelem. Az alperes arra is hivatkozott, hogy nem jött létre a felek között állásdíjra megállapodás. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes kötelezettsége volt a lerakodás és a vámkezelés is. Az alperes nem tett eleget ennek a szerződéses kötelezettségének, ezért a felperes nem tudott eleget tenni a fuvarozó felé a kötelezettségének, késedelmesen tudta csak rendelkezésre bocsátani a megrendelt két perbeli járművet. A Ptk. 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése szerint az alperes megszegte a szerződést, amikor nem gondoskodott a határidőn belül való lerakodásról, ezzel okozta a kárt a felperesnek, amelynek megtérítésére köteles.

Megállapította végül, hogy a késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezés a Pp. 301/A. §-án és a Csongrád Megyei Bíróság Polgári Gazdasági Közigazgatási Kollégiumának 1/2005. számú ajánlásán alapszik. Erre tekintettel is elutasította a törvényes mértéket meghaladó kamatigényét a felperesnek az elsőfokú bíróság, mert nem bizonyította, hogy megállapodás jött volna létre az alperes és közte.

Az elsőfokú bíróság a gépjárművezetők és a rakodók meghallgatására, továbbá a tachográf beszerzésére vonatkozó bizonyítási indítványát az alperesnek elutasította, mert a per eldöntésére vonatkozóan információ nem volt várható ezekről a bizonyítékoktól.

A perköltséget a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával az alperest terhelő fizetési kötelezettséget 28.649,- Ft tőkére és járulékaire leszállítani. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan, iratellenesen állapította meg és a levont jogi következtetései megalapozatlanok.

A jogvita elbírálása szempontjából kiemelkedő jelentőséggel bíró tényeket iratellenesen értékelte.

Téves az az álláspont, hogy az előszerződést kötöttek a felek 2002. szeptember 27-én. A szerződés a felperesi árajánlat alperesi elfogadásával létrejött, hiányzik abból a későbbi végleges szerződéskötésről való rendelkezés is, amely tartalmi eleme kellene, hogy legyen.

Alaptalan az a megállapítás, hogy a végleges szerződést két részletben kötötték meg, az F/2. alatti megrendelés minősül szerződésmódosításnak, amelyben október 3. napjáról 2-ra módosították az első gépkocsi kiállítását.

Az F/3. alatt csatolt szerződésmódosítást változatlanul nem ismeri el, ennek a dokumentumnak a megküldését az alperes részére a felperes nem tudta bizonyítani, kérte a bizonyítékok köréből történő kirekesztését.

Kérte, hogy mellőzze azt az elsőfokú ítéleti megállapítást a másodfokú bíróság, hogy a K. Kft. részére adott felperesi megrendelés igazolja, hogy a peres felek a szerződést utóbb úgy módosították, hogy a megrendelt öt járműből négyre kötöttek végleges szerződést. Kérte mellőzni azt a megállapítást is, hogy az alperes adós maradt annak bizonyításával, hogy a végleges szerződés megkötésére vonatkozó időpontot meghatározó felhívás ellenére a felperes megtagadta az ötödik járműre vonatkozó végleges szerződés megkötését, továbbá, hogy a felperes az alperes tudomása és hozzájárulása nélkül harmadik személlyel kötött megállapodása a peres felek között a megállapodást nem módosítja különösen nem az alperes terhére. Rámutatott, hogy a K. Kft. részére valószínűsíthetőleg azért került csupán két jármű megrendelésre, mert a társaság ennyit tudott a felperesnek biztosítani. Az eljáró bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes ésszerű gazdasági érdekeivel nincs összhangban, hogy drágább szállítást vegyen igénybe az ötödik fuvarszköz tekintetében.

A felperes nem tudta igazolni a járművek számában történő szerződésmódosítást.

R. M. és K. I. tanúvallomása a S. társaság nyilatkozata alapján kérte megállapítani, hogy az alperes kényszerhelyzetbe került, amikor október 3-án a felperest telefonon arról tájékoztatta, hogy az ötödik jármű kiállítását a szerződésben megadott

határidőben teljesíteni nem tudja. Kárenyhítési kötelezettsége körében rendelte meg az alperes a S. cégtől a plusz gépjárművet.

Kérte megállapítani a felek egyező előadása alapján, hogy az alperes az október 2. napjára kiállítandó járművet szerződés ellenére 13. órát követően állította ki, annak megrakodására kizárólag október 3. napján kerülhetett sor. Ezen a napon K. I. vállalkozónak munkavégzés nélkül volt köteles 145.000,- Ft + áfa összegű vállalkozói díjat fizetni az alperes.

A felperes előzetes tájékoztatása esetén módosíthatta volna az alperes a vállalkozóval a szerződést, és csak 3-án, 4-én vette volna csak igénybe.

Tévesen került megállapításra, hogy a felek közötti megállapodás alapján felperes a négy járműből az utolsó két jármű kiállítását október 4-én délután 1 órára vállalta, hanem 1 óráig.

Ismert tény volt, hogy felrakodásra a helyszín sajátosságai miatt kizárólag egyesével kerülhet sor, a harmadik, negyedik fuvarszköz egyidejű és az eljáró bíróság által is helyesen megállapított késedelmes kiállítás okán, értelemszerűen a felperesi alkalmatlan fuvarszervezés miatt 2002. október 4-én kizárt volt a munkaidőn belüli felrakás. A felperesi szerződésszegéssel kapcsolatosan kérte megállapítani, hogy a harmadik és negyedik gépjármű késedelmesen állt ki és ezzel okozott többletköltséget az alperesnek.

Tényállást nem állapított meg e körben az elsőfokú bíróság; ugyancsak nem került tényállás megállapításra a lerakás jogszabályi feltételeiről és az alperesi eljárásról.

Kérte megállapítani, hogy a felperes október 4-i késedelmes ausztriai kiállása miatt a járművek vámkezelését az alperes megkezdeni nem tudta, a vámkezelésre kizárólag 2002. október 7. napján kerülhetett sor. Hivatkozott e körben a Vámtörvény 49. §-ában foglaltakra, azzal, hogy a 2002. szeptember 27-i okiratba foglalt lerakásra vonatkozó határidő megjelölés nélküli felperesi kérés a jogszabályi előírások megtartásával történő leggyorsabb lerakodásra vonatkozott. Ezt támasztja alá a K. Kft. részére adott megrendelés, amelyben a lerakás időpontját a pénteki járművek esetében október 5/7-re tették.

Kérte a tényállásban történő mellőzését annak, hogy az alperes a kirakással késedelembe esett, amelynek oka az volt, hogy nem gondoskodott a kirakáshoz szükséges daruról.

Az áru vámkezelésére a legrövidebb időn belül sor került, ezt követte az áru lerakása is. A K. Kft.-vel a felperes hátrányos szerződést kötött, de ez nem igazolja önmagában a szerződésszerű teljesítést; rámutatott, hogy a felperesi állásdíj igényt kártérítésként megalapozatlanul ítélte meg a bíróság, az alperes és a fuvarozó között nincs jogviszony.

K. V. a 3. és 4. járművek tekintetében a tachografokat kiadni nem tudta, kérte ezt a felperes terhére értékelni.

Összegezve a felperesi igényt, összegszerűségében előadta, hogy a 365.896,- Ft-os fuvardíjjal szemben be kívánja számítani összesen a 296.624,- Ft többletköltségét és változatlanul vitatja a felperes 149.286,- Ft összegű állásdíját.

Végül kérte az általa letétbe helyezett, az eljárásban fel nem használt 10.000,- Ft összegű tanú utiköltségre előlegezett összeg visszafizetését oly módon, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét is e körben is változtassa meg a Fővárosi Ítéltábla.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében érdemben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az alperes fellebbezése kapcsán rámutatott, hogy bizonyítást nyert, hogy az október 4-i ausztriai kiállási késelem nem bír jelentőséggel, mert nem tudták volna a kocsit korábban sem megrakni. Okozati összefüggés hiányában nincs értékelhető körülmény, amely az alperesre nézve a kiállási késelemből kapcsolatosan többletköltséget eredményezett volna. A tachográfok rendelkezésre állása a per eldöntése szempontjából nem bír jogi relevanciával. A S. gépkocsi igénybevételével kapcsolatosan hivatkozott arra a helytálló elsőfokú bíróság ítéleti megállapításra, hogy az alperes nem bizonyította azt, hogy a felperesnél az ötödik kocsit a pontos időponttal meg kívánta volna rendelni, és ezt felperes megtagadta volna. A felperesi késelemes kiállítás körében kérte figyelembe venni, hogy az alperes korábbi reklamációjában ezt nem kifogásolta, továbbá K. I. tanúvallomását, végül az okirati bizonyítékokat (F/2. és F/3.), az október 2-ra vonatkozó egy gépkocsi megrendelést. A felperesi F/13. alatti irat alapján október 2-án 13 órakor kiállt a gépkocsi, ezzel ellentétes nyilatkozatot az alperes a pert megelőzően nem tett.

A vállalkozónak fizetett többletköltség tekintetében arra hivatkozott, hogy 2-i, 3-i teljesítésre vállalkoztak, a terven felüli tartózkodás az alperes érdekkörébe merült fel azzal, hogy annakösszecszerűségét az ausztriai szállással kapcsolatban is vitatják, hiszen 5-re virradóan három fő aludhatott a kinti hotelben. A becsatolt igazoló okirat október 4-én kelt és 12 db egyágys szobáról szól, a hotel nyilatkozata szerint a szállást hat fő október 2-a és október 5-e között vett igénybe. Végül előadta, hogy megkeresték a szállásadót a pontos tájékoztatás és adatok közlése végett, azonban arra választ nem kaptak. Nem vitatják, hogy október 2-a és 4-e között 12 fő 12 db egyágys szobában szállt meg, de október 5-re virradó éjszakára igazolt szállásköltség, álláspontjuk szerint nincs.

A fellebbezés érdemben nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletében érdemben helyesen állapította meg a tényállást és megalapozottan marasztalta az alperest és utasította el a beszámítási kifogását.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a 2002. szeptember 27-i, általa elfogadott felperesi ajánlat alapján szállítmányozási szerződés jött létre; jövőbeli egyeztetést követő konkrét gépkocsi kiállításokkal; azt szóbeli egyeztetést követően módosították a peres felek, az F/2. alatt csatolt alperesi megrendelésben foglaltak szerint.

A fellebbezésben kifogásolt állásdíj kapcsán rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a fenti okiratban - egyebek mellett - rögzítésre került, hogy állásidő pótdíj csak igazolt tartózkodási igazolással fogadható el.

A BH 1998/125. számú döntés szerint, a szállítványozó a díj mellett a szükséges és hasznos költségei megtérítését is követelheti. Az adott ügyben szükséges

költségnek minősítette a Legfelsőbb Bíróság a szállítványozó által fizetett kocsiálláspénzt, mert a megbízó olyan utasítást adott, amelyet a szállítványozó ésszerű határidőn belül csak úgy volt képes végrehajtani, hogy kocsiálláspénz fizetési kötelezettség merült fel.

Mindezek alapján, a felperes jogosult volt a gépjárművek két napos tartózkodásából eredő igény érvényesítésére, az alperes részéről igazolt tartózkodás alapján (F/6., F/7.).

Az alperessel szerződéses jogviszonyban álló, a gépek szétszerelésével és rakodásával megbízott vállalkozó többletköltsége kapcsán rámutat a másodfokú bíróság, hogy az alperes által nem kellő körültekintéssel, a kinti felrakóhelyen már 2-ára igénybe vett rakodók költsége nem hárítható át egy olyan szállítványozóra, aki az eredeti szerződésben csak 3-i, 4-i gépjárművek biztosítására vállalkozott, és szerződésmódosítás alapján már 2-ára biztosított gépkocsit; így nem bizonyította az alperes, hogy az általa becsatolt étkezési- és szállásdíjak késedelmes gépkocsik rendelkezésre bocsátása folytán merültek fel; továbbá e körben helytállóan hivatkozott az eljárás során, illetőleg a fellebbezési ellenkérelmében a felperes arra, hogy nem azonosítható be se a dátumok, se a személyek számát illetően az alperesi okiratokkal igazolni kívánt többletköltség.

A S. gépjármű igénybevétele folytán felmerült többlet fuvardíj megfizetését szintén megalapozatlanul érvényesítette beszámítási kifogásként az alperes, mert a szerződésszegésből eredő kártérítés jogalapját nem tudta bizonyítani, ahogy arra érdemben megalapozottan hivatkozott az elsőfokú bíróság.

E körben rámutat a másodfokú bíróság, hogy az F/3. alatt csatolt faxban az ötödik gépjárműre vonatkozóan a "visszamondás" ténye szerepel; a felek között - nem vitatottan - telefonon történt egyeztetések voltak ezt megelőzően.

A felperes azon állítását, hogy a fenti fax azt a szóbeli megállapodást tartalmazza, amely szerint a gépjárművek végleges rendelkezésre bocsátásáról állapodtak meg az alperessel, illetve az ötödik gépjárműre vonatkozó felperesi elállást rögzítette, az alperes nem tudta oly mértékben vitássá tenni, hogy megállapítható lett volna a felperesi szerződésszegés, illetve nincs jogi relevanciája, hogy ez a fax megérkezett-e az alpereshez, és ha igen, akkor azt mikor küldték meg.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezés kapcsán részben pontosított indokolással hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért kötelezte az alperest a felperes részére járó ügyvédi munkadíj megfizetésére a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján; az ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy az ügyvédi munkadíj az áfá-t is tartalmazza.

Budapest, 2007. év október hó 18. napján

álínkásné dr. Míka Ágnes sk.
tanácselnök, előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

. Vuleta Csaba sk.
bíró

A kiadmány híteleül:

bírósági híztvíselő